

раїні, і питомої ваги очікуваної кількості дітей у притулках за плановий період по регіону – у загальній очікуваній кількості дітей у притулках у цілому по Україні. Оскільки притулки для неповнолітніх є закладами обласного значення, тобто вони розраховані не лише на тих дітей, що проживають у певному регіоні, Бюджетним кодексом передбачено здійснювати їх фінансування за рахунок асигнувань з обласних бюджетів [2, с. 146].

Загалом, слід зазначити, що, особливої уваги з боку держави нині потребує вирішення проблем фінансування безпритульних дітей, зменшення чисельності дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, яких налічується понад 100 тисяч, значна частина яких при цьому є сиротами при живих батьках, відновлення житлових і майнових прав дітей, соціальному становленню і розвитку молоді. Кардинальних змін потребує також, як засвідчили результати дослідження, система фінансування закладів і програм соціального забезпечення молоді.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика / А.П. Закалюк – К.: Видавничий Дім "Ін Юре" – 2007 – 712 с.
2. Распутенко І. Управління видатками в перехідних економіках. / І. Распутенко – К.: Основи, 2002 – 223с.
3. Лукашевич М.П. Соціальна робота: теорія і практика. / М.П. Лукашевич, Т.В. Семигіна – К.: Каравела – 2015. – 424 с.

УДК 364.04(477)

ПАСІЧНИК О.,
ВИШНЕВСЬКА М.

Наук. керівник: БОРОВИК П. М., к.е.н.
м. Умань

ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ІНВАЛІДІВ В УКРАЇНІ

Одним із важливих завдань для України є забезпечення належного рівня соціального захисту її громадян, що мають обмежені можливості, тобто інвалідів. З цієї метою держава повинна не лише створювати умови для задоволення їхніх потреб, але й забезпечувати їх посильну трудову участь.

Поряд з цим, більшість вітчизняних інвалідів нині не працевлаштовані, тобто змушені жити на мізерну пенсію. Однією з причин такого становища з працевлаштуванням інвалідів є те, що підприємства України виконують завдання по створенню робочих місць для інвалідів лише на 30 % [2].

З цієї причини низьким в Україні є рівень забезпеченості інвалідів. Адже, як свідчать дані Фонду захисту інвалідів, середньомісячний розмір пенсії по інвалідності нині не набагато більший від величини мінімальної пенсії [3].

Соціальним захистом та працевлаштуванням інвалідів в Україні займається Фонд захисту інвалідів. Нині в діяльності фонду виникли значні проблеми, адже протягом останніх років низьким є рівень доступу інвалідів до об'єктів соціальної інфраструктури, в результаті чого не забезпечуються умови для здобуття інвалідами освіти, а також професійної підготовки та зайнятості інвалідів [3].

Перелічене зумовлює необхідність насамперед розробки напрямів вдосконалення системи реабілітації інвалідів в Україні, передбачивши, зокрема, наукове обґрунтування, фінансування та організаційне супроводження реабілітаційного процесу, створення відповідної нормативно-правової бази, розвиток та належне фінансове забезпечення мережі центрів медичної, соціальної, трудової, професійної та фізкультурно-спортивної реабілітації, в тому числі реабілітаційних центрів для дітей-інвалідів [4].

Слід зазначити, що згідно з Законодавством України для інвалідів передбачено регулярне санаторно-курортне лікування, протезування, забезпечення спеціальними автомобілями, безоплатні або за пільговими цінами забезпечення медикаментами, а також чимало пільг щодо побутового, торгового, медичного, транспортного їх обслуговування.

Поряд з цим, на нашу думку, нині необхідно підвищити також рівень зайнятості осіб з обмеженими можливостями шляхом вдосконалення системи їх працевлаштування через механізм зацікавлення роботодавців у залученні інвалідів до роботи на їх підприємствах [1, с. 37].

Для цього, на нашу думку, необхідно дещо збільшити норматив працевлаштування інвалідів на підприємствах, встановлений частиною першою статті 19 Закону України "Про основи соціального захисту інвалідів в Україні". Слід також передбачити що роботодавці незалежно від їх форм власності та видів діяльності, у яких кількість працюючих інвалідів менша від нормативної повинні сплачувати до Фонду соціального захисту інвалідів штрафні санкції [4]. Крім того, на нашу думку, слід розробити механізм бюджетного фінансування транспортних послуг, наданих інвалідам, а також створити умови для забезпечення інвалідів житлом через розробку та прийняття спеціальної цільової програми "Житло – інвалідам".

Наслідком пропонованих заходів буде, насамперед забезпечення реабілітації інвалідів, тобто надання їм допомоги у досягненні оптимальної для громадян із обмеженими фізичними можливостями фізичної, інтелектуальної, соціальної діяльності, надання їм засобів для поліпшення свого життя, розширення рівня самостійності та можливостей доступу до всіх сфер життя суспільства [2]. Звичайно, в діяльності Фонду соціального захисту інвалідів існує багато невирішених питань, проте практична реалізація пропонованих заходів суттєво підвищить рівень соціального захисту інвалідів, що є одним із першочергових

завдань соціальної політики держави та повністю відповідає світовій практиці.

ЛІТЕРАТУРА

1. Байкіна Н. Г. Правовий та соціальний захист інвалідів в Україні / Н. Г. Байкіна // – К.: Юрінком-Інтер – 2008. – 417 с.
2. Соціальний захист інвалідів. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: – <http://uazakon.com/document/spart26/inx26281.html>.
3. Захист прав інвалідів. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.mlsp.gov.ua/control/uk/publish/article;jsessionid=74C28AF208A0FB0B565FC82EA8955AC3?art_id=35612&cat_id=34941.
4. Фонд соціального захисту інвалідів. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.ombudsman.kiev.ua/d_06_7.html.

УДК 631.16:658.153

ПАСІЧНИК В.

Наук. керівник: Пулявець В.М. к.е.н.

м. Вінниця

КРУГООБІГ ОБОРОТНИХ ЗАСОБІВ В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

У ринкових умовах господарювання на сучасному етапі економічного розвитку України необхідно приділяти увагу забезпеченню підприємства оборотними коштами. Оскільки, вони забезпечують безперервний процес виробничої та комерційної діяльності, тому підприємство потребує постійного інвестування у елементи оборотних активів для здійснення розширеного відтворення. Від ефективності використання оборотних засобів залежить ліквідність підприємства, його фінансова стійкість, платоспроможність та рентабельність.

Отже, оборотні засоби не варто розглядати у статичності, оскільки вони являють собою виключно динамічну частину ресурсів суб'єкта господарювання, приймаючи участь у виробничих процесах і реалізації продукції шляхом неперервності свого круго-

обігу, тобто “...переходять зі сфери звертання у сферу виробництва і назад, приймаючи послідовність форм звертання і оборотних виробничих фондів” [1]

Проходячи три основні стадії ($G - T \dots V \dots T' - G'$), оборотні засоби змінюють свою натурально-речову форму, тим самим здійснюють повний кругообіг, функціонуючи на всіх стадіях у часі, що забезпечує неперервність процесу виробництва і звертання. Органічна єдність трьох стадій кругообігу оборотних засобів є класичним виразом виробничого циклу, що має головну ціль – відшкодування виробничих запасів та забезпечення відтворювального процесу (рис. 1).

Особливістю кожної стадії кругообігу (рис. 1.) є час знаходження в ній оборотних засобів, який неоднаковий і залежить від потреби та технологічних властивостей виробленої продукції для тієї чи іншої галузі господарювання.

Практично – збільшення часового лагу кругообігу оборотних засобів призводить не тільки до відволікання грошових коштів, але й до необхідності у залученні додаткових джерел фінансування, зберігаючи тим самим неперервність виробничого циклу, що в умовах ринкової економіки впливає на зниження конкурентоспроможності підприємств.

Особливо це відчутно у аграрному секторі, де час “вкладання” оборотних засобів в цілому не збігається із часом отримання готової продукції, що зумовлено сезонними чинниками та біологічними законами вироблення продукту споживання, і суттєво перевищує тривалість їх обороту проти інших галузей господарювання, які значно відрізняються своєю сферою використання оборотних засобів, не порушуючи самої основи категоріальної сутності та класичні стадії терміну їх кругообігу. [2]

Тривалість кругообігу оборотних засобів у сільському господарстві неоднакова і за галузями виробництва (рослинництво, тваринництво), яка вимірюється місяцями або роками, а це означає встановлення їх кількісного оптимізаційного забезпечення для виробничих потреб з урахуванням внутрішнього використання, виходячи із класифікаційної специфіки оборотних засобів сільськогосподарського підприєм-

Рис. 1 Кругообіг оборотних засобів аграрних підприємств протягом виробничого циклу